rozsudku, jímž se tato chyba nestala, a mohlo by nanejvýš dohlédací stížností býti odporováno onomu pochybenému postupu procesuálnímu. Ostatně stačí v tomto směru poukázati na rozhodnutí čís. 2429 sb. n. s., v němž se výslovně praví: »O zostření ve správném slova smyslu lze mluviti jen, je-li zostření spojeno bezprostředně s výrokem trest ukládajícím v jeden celek, prohlášeno, a s trestem samým, ať již na počátku nebo ke konci jeho se vykoná. Nelze proto považovati trest na svobodě v minulosti vytrpěný za zostření trestu smrti později uloženého«. Že se toto rozhodnutí hodí na souzený případ, vysvítá z dalších jeho důvodů, uvedených na str. 414 tohoto rozhodnutí, kde se praví: »... představíme-li si případ, že provinilec jest odsouzen k dočasnému trestu s výhradou zvláštního projednání podle § 263 tr. ř. ohledně deliktu hrdelního, že pak dojde k odsouzení pro delikt hrdelní k trestu smrti a teprve p o vyhlášení rozsudku tohoto se nařídí (arciť s porušením ustanovení § 264 tr. ř.) výkon prvního trestu. Jest zřejmo, že by tento výkon trestu prvního na vyřčený již trest smrti nemohl míti vliv. Důsledkem toho nemohl by míti vliv ani výkon dřívějšího trestu, třeba zavedený proti předpisu § 264 tr. ř., na odsouzení v řízení podle § 263 tr. ř. vyhraženém v tom smyslu, že by nebylo lze uznati na trest smrti, poněvadž bylo j i ž z a p o č a t o s výkonem dočasného trestu dříve již uloženého«. Zrušovací soud nemá příčiny, by upustil od zásady stálé judikatury v tomto rozhodnutí poprve vyslovené a zevrubně odůvodněné.

Čís. 4455.

Bol-li československému príslušníkovi za trestný čin spáchaný v cudzine nesprávne uložený trest podľa miernejšieho práva, platného na území kedysi uhorskom, hoci mu mal byť vymeraný prísnejší trest podľa práva, platného na území kedysi rakúskom, obžalovaný sa nemôže domáhať ďalšieho zmiernenia trestu použitím mimoriadneho zmierňovacieho práva podľa § 92 tr. zák.

(Rozh. z 13. septembra 1932, Zm III 273/32.)

Obžalovaný R. Š., československý štátny občan, bol uznaný s ú d o m p r v e j s t o l i c e vinným z prečinu ťažkého poškodenia na tele podľa §§ 335, 337 tr. zák. rak., ktorý spáchal ako šofér pri jazde autom v Rakúsku poranením dvoch osôb; bol odsúdený podľa § 310 odst. II. tr. zák. uh. s použitím § 91 tr. zák. a so zreteľom na § 14 tr. zák. uh. do väzenia na 15 dní, k peňažitej pokute 100 Kč a vyslovený bol zákaz zamestnania na 1 rok (§ 310 odst. III. tr. zák.). O d v o l a c í s ú d na odvolanie obžalovaného v podstate potvrdil rozsudok prvého súdu, pominuvši len citovanie § 14 tr. zák. a opatrenie podľa § 310 odst. III. tr. zák. V dôvodoch uviedol: Vrchný súd, majúc riešiť otázku, či čin obžalovaného tvorí skutkovú podstatu daktorého trestného činu, uvážil, že čin bol spáchaný v cudzine československým štátnym občanom, príslušným do zeme Moravsko-sliezskej, a že preto v dôsledku zásady personality, vyslovenej v rozhodnutí najvyššieho súdu z 24. IX. 1927, č. Zm II 118/27 je čin obžalovaného posudzovať podľa trestného práva platného

v Čechách a v zemi Moravsko-sliezskej. Preskúmajúc trest, zistil vrchný súd, že krajský súd zmätočne použil hmotného trestného práva, lebo určil trest podľa slovenského trestného zákona, hoci mal byť ustanovený tiež len podľa trestného zákona v českých zemiach platného. Krajský súd učinil tak v dôsledku mylného výkladu § 14 tr. zák. slov. Ustanovenie tohoto § nemá tu miesta, lebo pri rozhodnutí o vine krajský súd použil hmotného trestného zákona platného v jednej časti Československej republiky, tedy nie cudzozemského zákona. Krajský súd síce zavinil nesprávnym vymeraním trestu zmätočnosť podľa § 385 č. 2 tr. p., vrchný súd však, hľadiac na ust. § 385 posl. odst. tr. p., nemohol k nej prihliadnuť z úradnej povinnosti, lebo zmätok ten je v prospech obžalovaného; obmedzil sa na to, že vo výroku rozsudku prvej stolice vynechal citovanie § 14 tr. zák. a zrušil výrok učinený podľa § 310 odst. III. tr. zák., ktorý bol v neprospech obžalovaného.

Najvyšší súd odmietol a zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného, z úradnej povinnosti však pre zmätočnosť podľa § 385 č. 2 tr. p. zrušil rozsudky oboch nižších súdov vo výroku o peňažitom treste ako treste vedľajšom a uloženie tohoto trestu pominul.

Z dôvodov:

Dôvodom zmätočnosti podľa § 385 čís. 3 tr. por. domáha sa obžalovaný zrejme použitia § 92 tr. zák. Obžalovanému bol nesprávne (v jeho prospech) vymeraný trest podľa miernejšieho ust. § 310 tr. zák. platného na Slovensku na miesto podľa prísnejšieho ust. § 337 tr. zák. platného v českých zemiach. Z tejto nesprávnosti nemôže obžalovaný odvodzovať právo, že by sa mohol domáhať použitia aj ďalších ustanovení trestného zákona platného na Slovensku, menovite tedy zmierňovacieho práva podľa § 92 tr. zák. Trest na prečin podľa § 337 tr. zák. I. sadzby je tuhé väzenie od 6 mesiacov do 2 rokov, kdežto obžalovanému bol vymeraný hlavný trest na slobode 15 dní väzenia. Vo smysle § 266 tr. zák. platného v českých zemiach možno zameniť trest tuhého väzenia v miernejší stupeň väzenia a zákonný trest aj pod najnižšiu sadzbu trestnú znížiť, ale ďalšie zmiernenie, hľadiac na ustanovenia §§ 265 a 266 cit. tr. zák., nie je prípustné. Obžalovanému dostalo sa vo skutočnosti v medziach správnej sadzby podľa § 337 tr. zák. v obidvoch smeroch zmiernenia trestu podľa § 266 tr. zák. platného v českých zemiach. Nemôže sa preto domáhať ešte ďalšieho zmiernenia. V dôsledku toho je jeho zmätočná sťažnosť, pokiaľ je založená na zmätku podľa § 385 čís. 3 tr. p., zákonom vylúčená.

Za to bol v smysle posl. odst. § 385 tr. por. a § 33 I. odst. nov. k tr. por. z úradnej moci zrušený peňažitý trest. § 337 tr. zák. platného v českých zemiach neustanovuje na čin obžalovaného peňažitý trest a ani iným ustanovením, platným v českých zemiach, nie je na čin ten tento trest stanovený. Dopustily sa preto nižšie súdy, keď uložily obžalovanému aj peňažitý trest, v neprospech obžalovaného zmätku podľa § 385 čís. 2 tr. p., ktorého je v tomto prípade dbať z úradnej povinnosti.